

Sygn.akt IIK 340/15

1Ds.50/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący SSR Dariusz Kliś

Protokolant Tomasz Kilarski

przy udziale Prokuratora - Asesora PR Julii Kubasik

po rozpoznaniu w dniach 01.10.2015r., 04.11.2015r. , 07.12.2015r. oraz 30.12.2015r. sprawy karnej

M. P. (1)

urodz. (...) w L.

syna J. i D. zd. N.

oskarżonego o to, że :

1. w okresie czasu od 01 sierpnia 2014r. do 04 stycznia 2015r. w L. woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad R. J., urodzonym (...), synem swojej konkubiny M. B., z którym wspólnie zamieszkiwał, w ten sposób, że wielokrotnie wyzywał wymienionego słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, poniżał wymienionego, wyśmiewał się z niego, dokuczał mu poprzez wyłączenie mu światła, by w ten sposób uniemożliwić mu wieczorne czytanie i pisanie oraz wyłączanie gazu, by uniemożliwić mu korzystanie z gorącej wody, jak też ograniczał mu spożywanie jedzenia, a nadto wielokrotnie groził wymienionemu pozbawieniem życia i uszkodzeniem ciała, wyganiał go z domu oraz naruszał jego nietykalność cielesną poprzez uderzanie go po głowie, w twarz i nos oraz szarpanie pokrzywdzonego za ramiona, a nadto w dniu 12 listopada 2014r. trzymając w ręce nóż groził pokrzywdzonemu pozbawieniem życia, wyzywał go słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe oraz szarpał go i uderzył go kilka razy z pięści w nos, a ponadto w dniu 04 stycznia 2015r. szarpał pokrzywdzonego oraz uderzył go kilka razy w twarz, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci drobnych otarć naskórka twarzy i prawej dłoni, które spowodowały rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni w myśl art. 157§2 k.k. , jak też znieważał wówczas wymienionego słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe,

tj. o czyn z art. 207§1 k.k.

2. w okresie czasu od 05 stycznia 2015r. do 26 czerwca 2015r. w L. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu poniżenia oraz dokuczenia synowi swojej konkubiny małoletniemu G. P., urodzonemu (...), wielokrotnie znieważał go słowami wulgarnymi i powszechnie uznawanymi za obelżywe,

tj. o czyn z art. 216§1 k.k. w zw z art. 12 k.k.

3. w dniu 04 stycznia 2015r. w L. woj. (...) naruszył nietykalność cielesną małoletniego A. B., urodzonego (...), szarpiąc go oraz dusząc rękami za szyję,

tj. o czyn z art. 217§1 k.k.

I. uznaje oskarżonego M. P. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 1 części wstępnej wyroku z tą zmianą, iż przyjmuje, że oskarżony swoim działaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 207§1 dkk w zw z art. 157§2 dkk w zw z art. 11§2 dkk i za to na podstawie art. 207§1 dkk w zw z art. 11§3 dkk w zw z art. 4§1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżonego M. P. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 2 części wstępnej wyroku tj. występku z art. 216§1 dkk w zw z art. 12 dkk i za to na podstawie art. 216§1 dkk w zw z art. 4§1 kk wymierza mu karę grzywny w ilości 40 (czterdziestu) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych),

III. uznaje oskarżonego M. P. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 3 części wstępnej wyroku tj. występku z art. 217§1 dkk i za to na podstawie art. 217§1 dkk w zw z art. 4§1 kk wymierza mu karę grzywny w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych),

IV. na podstawie art. 85 dkk, art. 86§2 dkk w zw z art. 4§1 kk łączy oskarżonemu M. P. (1) kary grzywny orzeczone w pkt. II i III wyroku i wymierza mu karę łączną grzywny w ilości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych),

V. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego M. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w niniejszej sprawie, zaś na podstawie art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierza mu opłaty.

UZASADNIENIE

W pierwszym rzędzie należało wskazać, iż wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku zapadłego z dnia 30 grudnia 2015r. w sprawie sygn. IIK 340/15 złożony przez obrońcę oskarżonego M. P. (1) – adw. Jakuba Szmigiel dotyczył wyłącznie „rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu” i w związku z tym Sąd meriti ograniczył swoje rozważania jedynie do zagadnień opisanych w treści art. 424 § 2 kpk. Poddając merytorycznej ocenie zasadność zarzutów przedstawionych oskarżonemu M. P. (1) – Sąd Rejonowy w Lubaniu – na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów i podniesionych na ich podstawie niekwestionowanych przez skazanego ustaleń faktycznych – zważył, iż wina i sprawstwo oskarżonego były niewątpliwe i bezsporne. M. P. (1) w okresie czasu od 01 sierpnia 2014r. do 04 stycznia 2015r. w L. woj. (...), działając z zamiarem bezpośrednim, znęcał się psychicznie i fizycznie nad R. J., urodzonym (...), synem swojej konkubiny M. B., z którym wspólnie zamieszkiwał, w ten sposób, że wielokrotnie wyzywał wymienionego słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, poniżał wymienionego, wyśmiewał się z niego, dokuczał mu poprzez wyłączenie mu światła, by w ten sposób uniemożliwić mu wieczorne czytanie i pisanie oraz wyłączanie gazu, by uniemożliwić mu korzystanie z gorącej wody, jak też ograniczał mu spożywanie jedzenia, a nadto wielokrotnie groził wymienionemu pozbawieniem życia i uszkodzeniem ciała, wyganiał go z domu oraz naruszał jego nietykalność cielesną poprzez uderzanie go po głowie, w twarz i nos oraz szarpanie pokrzywdzonego za ramiona, a nadto w dniu 12 listopada 2014r. trzymając w ręce nóż groził pokrzywdzonemu pozbawieniem życia, wyzywał go słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe oraz szarpał go i uderzył go kilka razy z pięści w nos, a ponadto w dniu 04 stycznia 2015r. szarpał pokrzywdzonego oraz uderzył go kilka razy w twarz, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci drobnych otarć naskórka twarzy i prawej dłoni, które spowodowały rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni w myśl art. 157§2 k.k. , jak też znieważał wówczas wymienionego słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe. Swoim czynem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 207§1 d.k.k. i art. 157§2 d.k.k. w zw z art. 11§2 d.k.k. Nadto M. P. (1) w okresie czasu od 05 stycznia 2015r. do 26 czerwca 2015r. w L. woj. (...), działając z zamiarem bezpośrednim, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu poniżenia oraz dokuczenia synowi swojej konkubiny małoletniemu G. P., urodzonemu (...), wielokrotnie znieważał go słowami wulgarnymi i powszechnie uznawanymi za obelżywe. Swoim czynem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 216§1 d.k.k. w zw z art. 12 d.k.k. Ponadto M. P. (1) w dniu 04 stycznia 2015r. w L. woj. (...), działając z zamiarem bezpośrednim naruszył nietykalność

cielesną małoletniego A. B., urodzonego (...), szarpiąc go oraz dusząc rękami za szyję. Swoim czynem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 217§1d. k.k. Wymierzając oskarżonemu kary za popełnione przestępstwa Sąd miał na uwadze wskazania zawarte w treści art. 53 i 54 d.k.k. oraz art. 115§2 d.k.k. jak również okoliczności łagodzące, a także obciążające. Zgodnie z powołanymi wyżej przepisami, Sąd orzekający wziął pod uwagę zasady wymiaru kary, a w szczególności okoliczności popełnienia zarzucanych M. P. przestępstw, rozmiar szkody, zachowanie oskarżonego przed i po popełnieniu inkryminowanych czynów, stopień zawinienia, motywacje sprawcy, względy prewencji indywidualnej, generalnej, a także rodzaj i charakter naruszonego dobra. Za okoliczności obciążające Sąd Rejonowy w Lubaniu uznał wielokrotną uprzednią karalność oskarżonego. Nie dopatrywał się przy tym okoliczności łagodzących. M. P. (1) dopuszczając się zarzucanych mu czynów, a w szczególności przestępstwa z art. 207§1 d.k.k. i art. 157§2 d.k.k. w zw. z art. 11§2 d.k.k. godził w jedno z podstawowych dóbr prawnych jakim jest dobro rodziny oraz osób najbliższych. Sąd wziął również pod uwagę czas trwania przestępstw oraz sposób zachowania sprawcy. I chociaż czas popełnionego przestępstwa nie był szczególnie długi to jednak zachowanie oskarżonego było szczególnie drastyczne. Jak bowiem wskazano wyżej M. P. zarówno w zakresie czynu z art. 207§1 d.k.k. i inne, ale także w zakresie przestępstw z art. 216§1 d.k.k. i art. 217§1 d.k.k. działał z zamiarem bezpośrednim w sposób całkowicie bezrefleksyjny, kierując się chęcią wyrządzenia krzywdy pokrzywdzonym, żywiąc do nich nieuzasadnione pretensje i urazy. W żaden bowiem sposób nie można zaakceptować takiego sposobu załatwiania problemów rodzinnych, które pojawiały się między nim, a małoletnimi dziećmi jego konkubiny M. B., tym bardziej, iż zachowanie oskarżonego godziło w osoby słabsze, nie umiejące się mu przeciwstawić. Co również istotne zachowanie sprawcy polegało nie tylko na psychicznym, ale również fizycznym dręczeniu pokrzywdzonych, ich znieważeniu, a także naruszaniu ich nietykalności. Takie działania M. P. świadczą - zdaniem Sądu - o jego niedojrzałości emocjonalnej, która jednak w realiach niniejszego postępowania nie umniejsza winy w/w, a wręcz przeciwnie w stosunku do oskarżonego daje wynik dla niego negatywny. Konkludując nie można niczym usprawiedliwić zachowania sprawcy. Należało również wskazać, że przestępstwo znęcania się nad najbliższymi członkami rodziny, a także czyny opisane w treści art. 216§1 d.k.k. i art. 217§1 d.k.k. są obecnie popełniane bardzo często i nierzadko występują w praktyce sądów, organów ścigania, także w okręgu działania tutejszego Sądu Rejonowego. Z tej właśnie przyczyny, należy im się w sposób stanowczy przeciwstawić odpowiednio ukształtowaną reakcją karną. Celem bowiem sankcji karnej jest również wskazane w art. 53§1 d.k.k. zapobieganie popełnieniu przestępstw zwłaszcza tych nagminnych. W związku z powołanymi wyżej przesłankami wina oraz społeczna szkodliwość czynów, których dopuścił się oskarżony M. P. były znaczne, zaś orzeczone kary jednostkowe adekwatne do ich stopnia oraz charakteru popełnionych przez w/w przestępstw.

W świetle powyższego Sąd Rejonowy w Lubaniu wymierzył sprawcy czynów kolejno kary:

- za czyn z art. 207§1 d.k.k. i art. 157§2 d.k.k. w zw. z art. 11§2 d.k.k. w zw z art. 4§1 k.k. - 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn z art. 216§1 d.k.k. w zw z art. 4§1 k.k. - kary grzywny w ilości 40 stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawki w kwocie 20 zł,

- za czyn z art. 217§1 d.k.k. w zw z art. 4§1 k.k. - karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawki w kwocie 20 zł.

Wymierzając kary grzywny Sąd miał na uwadze poza powołanymi wyżej okolicznościami także możliwości zarobkowe sprawcy oraz jego sytuację materialną. M. P. (1) pracuje i otrzymuje miesięczny dochód w kwocie 1.850 zł.

Orzekając karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż właściwości osobiste wielokrotnie karanego w przeszłości oskarżonego i dotychczasowy sposób jego życia uniemożliwiają zastosowanie wobec w/w dobrodziejstwa opisanego w treści art. 69§1 i 2 d.k.k. tj. warunkowego zawieszenia tak orzeczonej kary. Jedynie taka sankcja spełniała będzie rzeczywiste cele wychowawcze, a nadto stanowiła ona rzeczywistą represję w stosunku do sprawcy przestępstw. Zdaniem Sądu M. P. jest sprawcą zdeprawowanym, zdemoralizowanym, naruszającym normy prawne i tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności może uzmysłowić mu jakich negatywnych zachowań dopuszczał się wobec pokrzywdzonych. Tak orzeczone kary jednostkowe w

sposób należyty realizują także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, albowiem są dowodem tego, iż organy wymiaru sprawiedliwości nie traktują sprawców szczególnie nagminnych oraz społecznie szkodliwych przestępstw w sposób pobłażliwy, lecz reaguje prawidłowo, stanowczo takim czynom się przeciwstawiając i w konsekwencji im przeciwdziałając. Jako, że występki z art. 216§1 d.k.k. i art. 217§1 d.k.k. jakich dopuścił się oskarżony zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy prawomocny wyrok w stosunku do któregokolwiek z nich i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju (kary grzywny) Sąd w oparciu o art. 85 d.k.k. i art. 86§2 d.k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył M. P. karę łączną grzywny w ilości 70 stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki w kwocie 20 zł. Oskarżony pracuje i z tego tytułu osiąga wymierne dochody. Wobec powyższego Sąd Rejonowy w Lubaniu na podstawie art. 627 kpk zasądził od w/w na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w niniejszej sprawie. Na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył mu opłaty.